

La frase del dia

“No sé si [els pares que no van complir les normes] són incívics o insolidaris, però per descomptat no són prudents”

Fernando Simón, DIRECTOR DEL CENTRE DE COORDINACIÓ D'EMERGÈNCIES I ALERTES SANITÀRIES

El conte

Tura Soler

El codi

Feineja al seu hortet de plantes i herbes remeieres i aromàtiques. Ara és una sort tenir un hort. Dona una dosi de llibertat que els urbanites ja voldrien enmig del maleït confinament. S'asseu amb el caliquenyo a la boca. Un mal vici que ara diuen que pot ser bo per no agafar el virus. Paradoxes. El metge forense contempla el saüquer que va plantar. Està a punt de florir. Aquest any podrà fer suc de saüc, que va bé per als refredats i la grip. De tant en tant, mira de reüll el telèfon que té apesentat al petit mur del costat de la casa. Està de guàrdia. En altres temps hauria desitjat que sonés i l'avisessin per un cas d'aquells d'investigació complexos però apassionants. Quin goig atrapar un assassí gràcies a la mostra d'ADN que van treure de sota una unglya de la víctima! Ara és diferent. Tem sentir el so que el faci sortir de la seva zona de seguretat, lliure del coi de virus, per anar a fer un aixecament en un espai que podria estar contaminat. Ja va viure al seu moment l'època de la por per la sida, quan molts dels morts que arribaven a la taula d'autòpsies estaven infectats. I va tenir un bon ensurt el cop que es va punxar obrint un cadàver. Va tenir sort i aquell difunt no li va encomanar res. Ara té por. Tots els forenses tenen por d'aquest virus desconegut que està causant una mortaldat. Ja ha passat una guàrdia sense aixecaments, però ell i els companys tenen la sensació que juguen a la ruleta russa i que a algú li tocarà la bala. Encara que amb la gent confinada a casa és difícil que hi hagi accidents o homicidis, a algú li tocarà. L'equip de mascaretes i guants que els ha proporcionat el departament sembla tret d'una botiga de “tot a un euro”. Penós! Ell encara està de sort perquè, gràcies a una farmacèutica amiga, ha aconseguit una mascareta de les més bones. Pagant, és clar! Millor que no l'hagi de fer servir.
–Ha sonat! Ha sonat. Maleït sigui!

MARIONA

Apaga el cigar i corre a agafar el telèfon i atura la melodia enfadada que avui resulta especialment funesta.
–Doctor? Truquem dels Mossos! Han trobat el cadàver d'un home.
Li sembla que sent xiular la bala sortint del tambor del revòlver cap al seu cap.
–És un homicidi segur? –pregunta.
–No hi veiem indicis criminals, però...

sent qui és la víctima hem pensat que valia més comunicar-ho abans de decretar un codi NANA (No Aixecament, No Autòpsia), instaurat expressament durant la pandèmia.
–Si no és un homicidi, és codi NANA. Sigui qui sigui! –replica el forense, que encara veu possibilitats d'esquivar la bala.
–Però qui és el mort? –pregunta.

L'empresari Bonaventura Masderajols, àlies *El Rajol d'Or*, conegut a tota la costa perquè va fer una fortuna amb el negoci del totxo en temps de bonança. Ara, encausat en algun cas de corrupció, vivia retirat al seu xalet en una exclusiva urbanització de Costa d'Aro. Aquest matí, l'helicòpter que volava per caçar infractors del confinament per boscos, platges i corriols, ha albirat un cos immòbil al jardí del xalet. Han baixat i han vist que era mort. Els Mossos expliquen al forense que els del CAP de

“Ningú escodrinyarà les butxaques del cadàver d'un empestat

la zona li feien un seguiment per telèfon perquè tenia símptomes evidents de la Covid-19. I patia del cor de fa temps.
–Doncs no en parlem més. Codi NANA! –conclou el forense.
Aquest cop ha esquivat la bala. El cos de Masderajols, ben precintat i encaixat, se'n va a la cua d'incineració. Ningú vetllarà el cos d'un empestat i ningú escodrinyarà les butxaques ni la roba d'un empestat. A les quatre de la matinada en punt, hora concertada, el cos entra al forn i el foc crema la nota. Ningú la llegirà mai. Era dins un mitjó.
“El final s'acosta. No sé si m'ofega més el virus o la culpa per la mort de la Càndida. Ara ho puc confessar. Jo la vaig matar. La vaig escanyar amb un mitjó. Ningú sabia la nostra relació. No la podia deixar viure i que xerrés i destarotés la meua vida. Ara la meua vida ja no val res i és just que se sàpiga la veritat.”
L'assassí del “crim del mitjó” ja és cendra i ningú ho sabrà.

Sísif

Jordi Soler

